

STEREO AND MONO

33 YAZ 1270

ΟΡΑΤΟΡΙΟΝ
ὁ χοινωνικός

ἡ χορωδία τῆς Ἐκκλησίας,
συνοδεία ὀρχήστρας ὑπὸ
τῆς διεύθυνσιν τῆς συνθέτιδος

ΣΥΛΛΟΓΗ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΙΛΙΑΝ ΒΟΥΛΩΤΗ

ΔΩΡΕΑ

6 Ομιονομοπούλου

ΠΟΙΗΣΙΣ: Γ. ΒΕΡΙΤΗ
ΣΥΝΘΕΣΙΣ: ΕΛΕΝΗΣ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝΟΡΧΗΣΤΡΩΣΙΣ: Κ. Π. ΚΥΔΩΝΙΑΤΗ

ΤΟ ΑΠΟΔΙΔΕΙ Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΗΣ "ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ"
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΩΣ ΣΟΛΙΣΤ:

Η Δις ΘΕΟΠΙΣΤΗ Γ. ΜΑΡΑΝΤΙΔΟΥ (Σοπράνο)

Η Δις ΜΑΡΙΑ Α. ΑΔΑΜΗ (μέτζο σοπράνο)

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΕΛΕΝΗΣ Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

Με την έκδοσι του «Κοινωνικού» προβάλλει και πάλι τόσο δυνατή ανάμεσά μας η μορφή του Γ. Βερίτη, που είναι ο ποιητής του. Γέννημα του μροβόλου νησιού της Χίου, μέσα στη σύντομη ζωή του (1915 - 1948) κατώθησε, με την άπιστευτα γόνιμη σταδιοδρομία πολέ- πλευρου και καλλιτεργημένου λογοτέγγη, να σταθή μια πολυδύναμη μορφή στον κόσμο των γραμμάτων. Μια ποιητική παραγωγή, που κλείνεται μέσα στις συλλογές: «Όταν ανθίζουν τα κρίνα», «Με την αυγή», «Στίς πηγές των υδάτων» και «Ώδή του 'Αγαπητού», στάθηκε άρκετη, για να επιβάλλη τον Βερίτη «σάν την ποιητι- κώτερη χριστιανική φαινογνωμία του καιρού μας».

Ο «Κοινωνικός» με κεντρικό θέμα την αναγεννητική δύναμι του μυστηρίου της Θείας Εύχαριστίας είναι μια μεγαλόπνοη σύλληψη, που κρύβει μέσα της όλες τις προσωπικές συγκινήσεις του ποιητού, όταν μικρό παιδί ακολουθούσε τον ιερέα πατέρα του δι' εξοικλήσια του δμορφου νησιού του κι' όταν άργότερα ο ίδιος, με την προσωπική του συνειδητή συμμετοχή στη Θεία Μετά- ληψι, έζησε υλόκληρος μέσα στη μυστηριακή ατμό- σφαιρα της Λατρείας.

Τόν Μάιο του 1968 έκλεισαν είκοσι χρόνια από τον θάνατο του ποιητού. Η χορωδία της 'Αδελφότητος «Εύσέβεια» με ιδιαίτερη συγκίνηση σ' αυτή την επέτειο ήβλησε ν' αποτίσει ελάχιστο φόρο τιμής και ευγνωμο- σίνης στον φλογερό αγωνιστή με την εκτέλεσι του 'Όρα- τορίου. Η ένορχήστρωσίς του το προσφέρει στον άκραστη συμπληρωμένο και πιό άριστο.

Ας είναι η παρουσίασις του «Κοινωνικού» σέ δι- σκους μια προσφορά εύχαριστίας στον Θεό κι' ένα μνημό- σνο στον αλησμόνητο Γ. Βερίτη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΩΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΩΗ ΚΑΡΥΤΣΗ 14, ΑΘΗΝΑΙ

Α' ΟΨΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1 Χορωδία
"Άστραψε ο ήλιος στο τραπέζι λαμπρός
λάμπει το φώς μιας άλλης ημέρας
ούρανο φώς, λαμπρό, θείο φώς!
Τό θείο ποτήρι Σου, Πατέρα!
"Ω τι χαρά, οι ούρανοι έβδ στή γή!
Τροφή μαρτύρων ούρανα, θεία,
άθραστη, αίωνα!
Καρά γεμίζει την ψυχή, χαρά και φώς.
Τό βλέμμα γέμισε με φώς στή θωριά Σου,
Χριστέ μου

2 Σολο (σοπράνο)
Πάσχα θα κάμω πάλι σήμερα,
κι' εν' η λαχτάρα μου μεγάλη!
Πάσχα θα κάμω πάλι σήμερα,
γιατί θα κοινωνήσω πάλι.

Μαζύ κι' οι δύο μας θα γιορτάσουμε,
δ, πόσο τόχεις πεθυμήσει.
«Επιθυμία επεθύμησα,
μάς είπες πριν τό δείπνο άρχισει.

3 Χορωδία
"Επιθυμία επεθύμησα!
— πώς μάς φλογίς! η επιθυμία σου! —
Πώς λαχταρήσαμε να γείρωμε
άπόψε πάνω στήν καρδιά σου!

4 Δέξου μας, σάν τον άγιο Γιάννη σου,
πάνω στο στήθος σου σκυμμένους.
Δέ θα σου πούμε ποιά άγρια κύματα
μάς φέραν δώ μισοπιγμένους.

Τά ξέρεις δια! Κι' αν πνούσαμε,
πίστερο ού για μάς πνούσες
και, σωτηρός — τά χρόνια ως διάβαιναν
στο δείπνο σου μάς καρτερούσες.

5 Dueto (κοντράλτο)
Πάσχα σήμερα θα κάμω πάλι
κι' εν' η λαχτάρα μου μεγάλη!
Πάσχα σήμερα θα κάμω πάλι
γιατί θα κοινωνήσω πάλι.
Τι χαρά!

Χορωδία
Μαζύ σου τώρα θα γιορτάσουμε,
και τό τραπέζι 'ναι στρωμένο.
Μά πώς οι θλίπω, δ τρισελεύθερε,
τή δουλική ποδιά ζωάμενο;

Πώς οι θλίπω τώρα, Κύριε Θεέ
τήν δουλική ποδιά ζωάμενο.
Πώς οι θλίπω τώρα, Κύριε Θεέ
του βούλου την ποδιά ζωάμενο.

6 Recitativo και Aria (κοντράλτο)
«Σταθήτε, φίλοι! 'Ο νοός σας άγρυπνος
κι' δλάνοιχ' η ψυχή σάν κρίνο,
για να δεχτή, βροσιά άπριλάτικη,
τήν ύστερη έντολή που άφίνο.

"Εγώ" μαι ο Κύριος κι' ο διδάσκαλος
Μαζύ μου ως τ' άστρα θ' ανεβήτε,
μ' άφου στά πόδια τ' άλλου ακύφτε
και δουλική ποδιά ζωώθητε.

"Εγώ" μαι ο Κύριος κι' ο διδάσκαλος,
μά ταπεινώθηκα ως τά δάθη.
"Όποιος τό θρόνο μου λαχτάρησε,
τό δρόμο τουτό πρώτα άς μάθη!

Μά έλάτε τώρα να γιορτάσουμε.
Χρειάν ούκ έχει ο λελουμένος.
Μαζύ σας, η χαρά μου άπείρανη,
κι' άς είμαι κιόλα προδομένος!»

8 Χορωδία
Κύριε, τά λόγια σου άντηρήσανε
δς τά κατάβαθα του νοού μας,
'Εού διαβάξεις την άγάπη μας
μέσ' στήν καρδιά του καθενού μας.

'Εού διαβάξεις την άγάπη μας,
και, πιό καλά από μάς, τό ξέρεις
πόσο οι ψυχές μας νοσταλγήσανε
σ' αυτό τ' άνώγειο να μάς φέρης.

9 Μαζύ τό Πάσχα θα γιορτάσουμε
και τον καινούργιο 'Αμνό θα φάμε,
μαζύ σου, άκόμα και στο θάνατο
— και στήν άνάστασι — θα πάμε.

10 Πάσχα θα κάμω πάλι σήμερα,
γιατί τά κοινωνήσω πάλι!
Πάσχα θα κάμω, έφθασε' η ώρα
δια, γεμίζουν φώς!

11 Σολο (σοπράνο)
'Ο λειτουργός προβαίνει επίσημα
τ' 'Αγια κρατώντας ύψωμένα,
μα' 'Εού μάς κράξεις με τά χείλη του:
«πιστοί μου, έλάτε πρός 'Εμένα».

Χορωδία
Σεμνά κι' άθόρυθα προερχονται'
θερμός στα μάτια δ πόθος λάμπει'
κι' άνοιγουν οι καρδιές επτάδιπλες,
δ Βασιλιάς τών όλων νάμτη.

12 Σολο (κοντράλτο)
"Ακτιστε Λόγε και Συναναρχε,
πόσους εκάλεσες σιμά σου!
Γύρω ένα πλήθος άναριθμητο
σιμώνει πρός την Τράπεζά σου.

Χορωδία
Τούτη την ώρα που κυκλώνουμε
τ' άθραστοπάρχο ποτήρι,
πνεύματα μόρια δλοθε κίνησαν,
για να βρεθούν στο πανηγύρι.

13 Σολο (σοπράνο)
Θά κοινωνήσω με τους "Έντεκα
— στή νύχτα χάθηκε ο προδότης —
με την Παρθένια Μάνα που έφοιξε
στήν άγκαλιά της τον 'Αμνό της.

Θά κοινωνήσω με τους "Έντεκα
και με την πρώτην 'Εκκλησία.
Κουή κι' η πίστη κι' η λαχτάρα μας
μπρός στήν όπείρατη Θουσία.

14 Χορωδία
Νά, με τους πρώτους, οι 'Εσδομήκωντα
και νά κι' ο Παύλος ποχει φθάσει
στα τρίπεπλα φερά τού ζήλου του,
πελάγη περινώτας, κάμπου, δάση.

Γεμάτη δύναμη, θέληση,
στράφει η ματιά του, σάν άστράλι.
Χαίρε, δ ποτήρι μυριολάτρευτο
που τον χαλύδωσες στήν πάλη.

Νά τών μαρτύρων τ' άναριθμητα
που φερύγωνε πλήθη γύρω,
κρατώντας, θησαυρό σ' αλάβαστρα,
τό αίμα τους, ούρανο μύρο.

Πώς τη θυμόνται την άλέχαστη,
των πιό μεγάλων θριάμβων, μέρα!
στή φυλακή, πρώτ, μετάλαβαν,
τό θράδυ στα θεριά τους φέραν.

Χαίρε δ Τροφή μαρτυροκλάστρα, Σ.Ω,
και χαίρε τών ήρώων γενήτρα!
Τά νύχια τών θηρίων έσπιντην
η δύναμή σου η καταλύτρα.

Νά κι' οι σεπτές χορείες προβαίνουνε
και να της πίστης οι Πατέρες,
δ δάσκαλος, δ θάρρος, δ μύστης,
Ιεράρχης κι' ο άγιος τών θείων λάτρης.

'Η Φοίβη, η Πρίσκιλλα, η διακόνισσα,
η κατηχήτρα, η τίμια χήρα,
κι' η δοξασμένη αυτοκρατορία
που καταφρόνιασεν την πορφύρα.

Νά κι' οι παρθένες άστρομέτωπες
τ' άθραστα φέρνοντας στεφάνια,
και νά οι μονάδες τών Χρυσόστομων,
με τη σεμνή τους περιφρόνια.

Θέ μου, τί πλήθος άναριθμητο
μαζύ μας ήρθε να δεινήση!
Κι' άλλους, αυτό τό θείο ποτήρι σου
τους έχει θρέψει και ποτίσει!

15 Σολο (σοπράνο)
«'Ιδού θαδίζω...», Κύριε, δέξου με
ερχώντας τον πολύ μου ρόπο...
'Εού ποό ακούς τον κρυφό μου πόθο
και της καρδιάς μου κάθε χτύπο.

'Ιδού θαδίζω...», Γήνο
δέν έχει τώρα δ λογιμός μου,
γιατί με κάλεσε συντρέξω
δ Βασιλιάς όλου του κόσμου.

'Ιδού... στο θήμα τών πατέρων μου
ρυθμίζω τό δικό μου θήμα,
κι' 'Εού με δέχεται ως τούς δέχτηκες,
θύτης 'Εού μαζύ και θύμα!

16 Χορωδία
«Στώμεν καλώς!» Τά μάτια, όρθάνοικτα,
τήν άγρυπνια του πνεύματός μας
άς δειγνουν, τούτη τη φοβική στιγμή
που σφαιριάζει' ο Χριστός μας.

Σολο (σοπράνο)
Εόλαστικά σάν τόν προφήτη Σου
τόν άνθρακα σάν χείλη παίρω,
κι' δ καθαρμοφωτισ άσάπνητη
που μέσ' στήν ύπαρξή μου παίρω!

Τώρα εχγύ του θίου τά θάσασα
κι' άς με ποτίσασε φαρμάκι.
Δέ χάνομαι άουτα στα πέλαγα
ζητώντας μάταια κάποια 'Ιθάκη.

'Ο δρόμος φέρνει πρός τη θέωση,
διάπλατα μπρός μου τόν άνοιγεις
κι' άς τό στερεό θήμα μου
άτ' τό πλευρό μου δέ θα φύγεις.

17 Χορωδία
Στην όμορφιά μας την πρωτόπλαστη
μας ξαναφέρν' η δύναμή σου,
στην όμορφιά μας την πρωτόπλαστη
και στις χαρές του παραδείσου.

'Αγγέλων λύρες άρμονίζονται
και χερουθείμ δοξολογούνε,
κι' άρχάγγελοι έσκυφαν, θαυμάζοντας,
τήν μυστική ένωση σου τού δούδου...

Σ' εύχαριστώ που καταδέχτηκες
στη φάτην τούτη να ξαναέρθεις,
"Ω, μείνε χρόνια, χρόνια άτέλειωτα
μέσα μου, άφέντης και μονάρχης.

Μείνε για πάντα όπως σήμερα
μέσ' στήν καρδιά μου σ' έχω πάρει
και νοιώθω έντός μου θεία δύναμη
και την ούρανα σου τη χάρη.

Μείνε, τό θάρρος μου κι' η έλπιδα μου,
φίλος, παράκλητος, Θεός μου!
Μέ σ'να θάμα παντοδύναμος
και νικητής όλου του κόσμου. 'Αμήν.